

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 280/2020
29.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бранислава Босилковића и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дарко Д. Гавриловић, адвокат из ..., против туженог Града Вршца, кога заступа Градски правобранилац, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 2085/19 од 08.10.2019. године, у седници одржаној 29.01.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 2085/19 од 08.10.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 2085/19 од 08.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П 404/19 од 10.07.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор туженог о апсолутној ненадлежности суда за поступање у овој правној ствари. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име стицања без основа плати појединачне износе ближе одређене у изреци пресуде са законском затезном каматом на сваки износ. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка плати 13.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке, ослобођен је тужилац од обавезе плаћања судских такса.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 2085/19 од 08.10.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Вршцу П 404/19 од 10.07.2019. године у ставу другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП, ради разматрања правног питања од општег интереса, правног питања у интересу равноправности грађана, као и ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11... 55/2014), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. По оцени ревизијског суда нема потребе за новим тумачењем права, што је у складу са ставом израженим у одлуци Уставног суда I Уо 641/14 од 01.12.2016. године и правним дејством одлука Уставног суда у смислу одредаба

члана 62. у вези члана 59. Закона о Уставном суду, будући да одлука Уставног суда има правно дејство од дана њеног објављивања у "Службеном гласнику Републике Србије", а Уставни суд није одредио начин отклањања последица насталих применом општег акта који није у сагласности са Уставом или законом.

Осим тога Уставни суд је у својој одлуци Уж 8199/2018 од 18.11.2018. године изразио становиште да је правно дејство *ex tunc* утврђујуће одлуке Уставног суда донете у поступку оцене уставности и/или законитости општег акта, могуће успоставити само по основу члана 61. став 1. Закона о Уставном суду а што у конкретном случају није учињено. Због тога је уставноправно неприхватљиво становиште о испуњености услова за примену института стицања без основа из члана 210. став 2. ЗОО као и успостављање одговорности туженог по основу члана 172. став 1. ЗОО.

У конкретном случају реч је о спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП у коме ревизија није дозвољена по члану 479. став 6. ЗПП.

На основу изложеног одлучено је као у изреци применом члана 413. ЗПП.

Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић